DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

ROK IV | Warszawa, dnia 5 kwietnia 1949 r. | Nr 6

TREŚĆ:

22

STATUT

z dnia 30 grudnia 1948 r.

(Nr W. L.I-5/11)

w sprawie godzin przyjęć, czasu pracy i opłat za leczenia zwierząt chorych w państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt i w terenie obsługi takich zakładów.

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

Godziny przyjęć czasu pracy i wyjazdów w teren obsługi.

§ 1. (1) Państwowa lecznica lub przychodnia dla zwierząt czynna jest codziennie, z wyjątkiem niedziel i świąt, w czasie od godziny 8-ej do 14-ej.

(2) W lecznicy dla zwierząt, w której zatrudnionych jest kilku lekarzy weterynaryjnych, kierownik lecznicy wyznaczy kolejne stałe dyżury lekarsko-weterynaryjne, poza godzinami ustalonymi w ustępie 1-ym w dni powszednie, jak również w niedzielę i święta.

(3) Wyjazdy w teren obsługi, z wyjątkiem wypadków nagłych i specjalnych, mogą być dokonywane tylko poza godzinami przyjęć, ustalonymi w ustępie 1-ym.

(4) W lecznicach, w których zatrudnionych jest kilku lekarzy weterynaryjnych, wyjazdy w teren obsługi mogą być dokonywane również w godzinach przyjęć, o ile nie jest to połączone z uszczerbkiem dla normalnego toku pracy i przyjęć pacjentów w lecznicy, a wypadek w terenie obsługi jest nagły lub specjalny.

§ 2. W wypadkach nagłych i specjalnych przyjmowane będą zwierzęta chore poza ustalonymi w § 1 ust. 1 godzinami przyjęć w lecznicy lub przychodni dla zwierząt, jak również w niedzielę i święta, o ile ordynujący lekarz weterynaryjny nie jest zatrudniony w terenie.

§ 3. W obrębie państwowej lecznicy lub przychodni dla zwierząt nie wolno przyjmować pacjentów prywatnych w ramach własnej wolnej praktyki ordynującego lekarza weterynaryjnego.

Opłaty.

§ 4. (1) Wysokość opłat za czynności lekarsko-weterynaryjne w państwowej lecznicy lub przychodni weterynaryjnej dla zwierząt albo w terenie jej obsługi, jak również koszty dozoru i opieki nad zwierzęciem pozostawionym w lecznicy celem leczenia lub obserwacji oraz koszty paszy i ściółki dla wyżywienia takich zwierząt, o ile nie dostarczy ich właściciel chorego lub podejrzanego zwierzęcia, oblicza się zgodnie z niżej podaną taryfą opłat.

(2) Taryfa opłat za czynności lekarsko-weterynaryjne w państwowej lecznicy lub przychodni dla zwierząt oraz w jej terenie obsługi, obowiązuje w normalnych godzinach przyjęć tj. w dni powszednie od godziny 8-ej do 14-ej (§ 1 ust. 1).

§ 5. Za czynności lekarsko-weterynaryjne wykonane w państwowej lecznicy lub przychodni dla zwierząt oraz w jej terenie obsługi, poza godzinami ustalonymi w § 1 ust. 1, jak również w niedzielę i święta, stosuje się taryfę o 50% wyższą od taryfy ustalonej dla godzin przyjęć w dni powszednie.

§ 6. Do opłat za czynności lekarsko-weterynaryjne dokonane w państwowej lecznicy lub przychodni dla zwierząt dolicza się oddzielnie koszty rzeczywiście zużytych w każdym przypadku własnych środków leczniczych zakładu, a w szczególności koszty: leków, surowic i szczepionek, środków rozpoznawczych, opatrunkowych i tp., — w/g stawek ustalonych w cenniku tego rodzaju środków dostarczanych właścicielowi zwierzęcia chorego przez państwową lecznicę lub przychodnię dla zwierząt.

§ 7. Przy wyjeździe dla leczenia zwierzęcia chorego w terenie obsługi, na miejscu w zagrodzie posiadacza takiego zwierzęcia do opłat za czynności lekarsko-weterynaryjne ustalonych w taryfie opłat, — dolicza się przy przejazdach kolejami — zwrot kosztów przejazdu II klasą, w razie zaś przejazdu zakładowym środkiem lokomocji — zwrot kosztów przejazdu w/g taryfy obowiązującej w tym względzie w powiecie.

§ 8. Opłaty za wykonywane czynności lekarsko-weterynaryjne określone w poszczególnych pozycjach taryfy opłat ustaloną ilością punktów, należy we wszystkich państwowych lecznicach i przychodniach dla zwierząt — obliczać przy zastosowaniu mnożnika 40-krotnego.

§ 9.

II. TARYFA OPŁAT

Lp.	Rodzaj zabiegu lub czynności	punktów
	A. Za zabiegi lekarsko-weterynaryjne.	
1.	Badanie kliniczne zwierzęcia w zakładzie i przepisanie leczenia (bez badania per rectum)	6
2.	Jak pozycja 1-a lecz z eksploracją rektalną	10

Lp.	Rodzaj zabiegu lub czynności	punktów
3.	Zastrzyk podskórny lub domięśniowy (u wszystkich zwierząt z wyjątkiem drobiu) do 10 sztuk	1
4.	Jak pozycja 3-a lecz u większej ilości sztuk jak 10	0,75
5.	Jak pozycja 3-a, lecz u większej ilości sztuk jak 20	0,50
6.	Zastrzyk podskórny lub domięśniowy u drobiu do 20 sztuk	1
7.	Jak pozycja 6-a, lecz u większej ilości sztuk jak 20	0,25
8.	Zastrzyk dożylny lub dotchawicowy	2
9.	Zastrzyk dożylny lub dotchawicowy u większej ilości jak 10 sztuk	1,5
10.	Zastrzyk intraabdominalny u świń	3
11.	Wlewania dowymieniowe	3
12.	„ maciczne lub dożylne	5
13.	„ doodbytnicowe	5
14.	„ „ przy zastosowaniu tamponatora jelitowego	5
15.	Upust krwi	5
16.	„ „ w celu pobrania prób do badania do 10 sztuk	3
17.	„ „ w celu pobrania prób do badania 10—20 sztuk	2
18.	„ „ w celu pobrania prób do badania ponad 20 sztuk	1.5
19.	Przecięcie ropnia lub krwiaka	5
20.	Nałożenie szwu chirurgicznego	3—30
21.	„ „ pochwowego w/g Flessa	10—15
22.	Opatrunek zwykły	2
23.	„ gipsowy lub usztywniający	4—10
24.	„ kopytowy	8—10
25.	Tenotomia	20—30
26.	Neurektomia	20—30
27.	Przyżeganie	10—30
28.	Punkcja żwacza u dużych przeżuwaczy	5
29.	„ żwacza u małych przeżuwaczy	4
30.	„ klatki piersiowej (thorakocenteza)	20
31.	„ abdominalna (paracenteza) u psa	15—20
32.	„ jelita ślepego	20
33.	„ jelit grubych z odbytnicy	25
34.	„ pęcherza moczowego	25
35.	„ lumbalna	15
36.	Gastrotomia u psa	40
37.	Rumenotomia u dużych przeżuwaczy	60
38.	„ u małych przeżuwaczy	20
39.	Przepłukiwanie żołądka	10—25
40.	Oesophagotomia	25
41.	Operacja wola	2
42.	Zastosowanie sondy nosowo-przełykowej	2—5
43.	Przewiązanie przewodu Stenona	10
44.	Usunięcie kamieni ślinowych z przewodów przyusznicy	20
45.	Usunięcie gruczołów podszczękowych lub podjęzykowych u psa	25
46.	Operacja konia łykawego	50—75
47.	„ worka powietrznego	60
48.	Tarnikowanie zębów	10
49.	Usunięcie zęba bez kładzenia zwierzęcia	10
50.	Przycięcie zęba	4
51.	Dłutowanie zęba	20
52.	Operacja dychawicy świszczącej	75
53.	Wycięcie wiązadeł głosowych u psa	50
54.	Tracheotomia	10
55.	Trepanacja czaszki lub zatok	20—30
56.	Usunięcie gałki ocznej	15—20
57.	„ ektropium lub entropium	10—20
58.	„ migotki	5—10
59.	„ nervus infraorbitalis	15
60.	Resekcja żebra	40
61.	Resekcja jelita	150
62.	„ ścięgna zginacza głębokiego	60
63.	Usunięcie modzela łokciowego	20
64.	„ „ biodrowego	20
65.	Uśpienie zwierzęcia do operacji	5
66.	Kładzenie konia do operacji	5
67.	„ bydła do operacji	5
68.	„ świni do operacji	2
69.	„ psa do operacji	3
70.	Podwieszanie zwierzęcia	5—10
71.	Kateteryzacja zwierząt dużych (samic)	5
72.	„ „ „ (samców)	10
73.	„ „ małych (samic)	5
74.	„ „ „ (samców)	5
75.	„ psów luksusowych	10
76.	Znieczulenie miejscowe	3—10
77.	Poród lekki u zwierzęcia dużego	25
78.	„ ciężki u zwierzęcia dużego	50
79.	„ z embriotomią	50—100
80.	„ z cesarskim cięciem	100
81.	„ lekki u małego zwierzęcia	10—15
82.	„ ciężki u małego zwierzęcia	15—25
83.	„ lekki u psa pokojowego (luksusowego)	20
84.	„ ciężki u psa pokojowego (luksusowego) (cesarskie cięcie)	100
85.	Repozycja pochwy lub odbytnicy	5
86.	„ macicy	25—50
87.	Zabiegi przy skręcie macicy	20—40
88.	Operacyjne usunięcie sznurów i taśm mięśniowych, trwałej błony dziewiczej, torbieli i nowotworów w pochwie	10—20
89.	Operacyjne usunięcie wynicowania odbytu	25
90.	Odklejanie łożyska	20—30
91.	Leczenie niedowładu przed i poporodowego	15
92.	Operacja przepukliny pępkowej lub pachwinowej bezkrwawa lub krwawa u dużych zwierząt	20—50
93.	Jak pozycja 92, lecz u małych zwierząt	15
94.	„ „ 92, lecz u psów luksusowych i kotów	10—30
95.	Amputacja macicy	20—40
96.	„ wymienia	20—40
97.	„ prącia	50
98.	„ racicy	25—40
99.	Exartykulacja palca u bydła w stawie koronowym	40
100.	Operacyjne usunięcie gruczołów okołoodbytowych psa	20
101.	Trzebienie ogiera	25
102.	„ wnętra	50—100
103.	„ buhaja do 3 miesięcy	5
104.	„ buhaja powyżej 3 miesięcy (krwawe)	10—15
105.	„ knura do 3 miesięcy	3
106.	„ „ od 3 do 6 miesięcy	5
107.	„ „ powyżej 6 miesięcy	10—20
108.	„ tryka lub capa	5
109.	„ psa lub kota	10
110.	„ królika lub koguta	1
111.	„ klaczy	30
112.	„ krowy	30
113.	„ lochy	15
114.	Śrutowanie loszek	4
115.	Zabiegi maciczne	5—10
116.	„ na jajnikach	10
117.	Operacja przetoki sznurka nasiennego	30—50
118.	„ phimosis lub paraphimosis	20—30
119.	„ kamicy moczowej (Urethrotomia)	25—40
120.	„ chrząstki kopytowej	20—60
121.	„ raka kopytowego	20—40
122.	„ kopyta po ochwacie	20—60
123.	Inne zabiegi operacyjne na kopycie chorym	10—15
124.	Masaże	5
125.	Okład borowinowy	3
126.	Kurtyzowanie ogona u konia (zabieg leczniczy)	25
127.	Kurtyzowanie ogona u psa (zabieg leczniczy)	10
128.	Kurtyzowanie ogona u psa lub kota (zabieg kosmetyczny)	20
129.	Obcięcie uszu u psa	20
130.	Jednorazowe gazowanie zwierzęcia	5
131.	Uśpienie psa lub kota (zgładzenie)	10

B. Badania, zabiegi i czynności specjalne.

Lp.	Rodzaj zabiegu lub czynności	punktów
132.	Naświetlanie (kwarcówka, Solux)	5

Lp.	Rodzaj zabiegu lub czynności	punktów
133.	Diatermia	10
134.	Elektroterapia	5
135.	Prześwietlenie Roentgenem	10
136.	Zdjęcie roentgenowe	10
137.	Badanie na ciążę (zewnętrzne i wewnętrzne)	10
138.	„ moczu	6
139.	„ kału	6
140.	„ mikroskopowe hematologiczne na ilość czerwonych i białych ciałek krwi	10
141.	Badanie mikroskopowe hematologiczne wraz z obrazem cytologicznym	15
142.	Badanie parazytologiczne	6
143.	Tuberkulinizacja śródskórna wraz z odczytaniem wyniku łącznie od sztuki	2,5
144.	Tuberkulinizacja powyżej 20 sztuk tego samego posiadacza	1
145.	Tracheotomia przy badaniu na gruźlicę	5
146.	Malleinizacja śródskórno-powiekowa	5
147.	Sekcja konia lub krowy wraz z zaświadczeniem	25
148.	Sekcja owcy, kozy lub świni wraz z zaświadczeniem	10
149.	Sekcja psa, kota lub innych małych zwierząt wraz z zaświadczeniem od sztuki	15
150.	Zaświadczenie (świadectwo) zwykłe	5
151.	Zaświadczenie z uzasadnionym orzeczeniem	10
152.	Zaświadczenie ze szczegółowym uzasadnieniem naukowym	20
153.	Badanie zwierzęcia przed kupnem	25
154.	Badanie 10—20 zwierząt tego samego posiadacza od sztuki	15
155.	Badanie po kupnie 1—10 zwierząt tego samego posiadacza	10
156.	Badanie po kupnie 10—20 zwierząt tego samego posiadacza	5
157.	Badanie tylko na wady zwrotne z wyjątkiem nosacizny	15
158.	Badanie na nosaciznę, jako wadę zwrotną	5
159.	Okresowe oględziny zwierząt w większych majątkach (bez badania per rectum lub per vaginam)	3
160.	Jak pozycja 159, przy 11—20 sztukach od sztuki	2
161.	Jak pozycja 159, przy powyżej 20 sztukach zwierząt	1
162.	Za strzyżenie małego zwierzęcia i psa	6—15
163.	Za strzyżenie dużego zwierzęcia	15
164.	Za przekucie zwykłe (bez materiału)	4
165.	Za przekucie ortopedyczne (bez materiału)	5—10
166.	Opieka i dozór nad zwierzęciem pozostawionym na leczeniu w zakładzie — za **pierwszy dzień**	10
167.	Jak pozycja 166 — **w czasie od 2 do 7 dnia,** za każdy dzień	3
168.	Jak pozycja 166 — **ponad 7 dni** — za każdy dzień po	1

C. Opłaty za leczenie wykonywane poza zakładem leczniczym dla zwierząt i wyjazdach w teren obsługi.

169.	Wizyta w miejscu, lecz poza zakładem	10
170.	Badanie kliniczne i przepisanie lekarstwa (bez badania per rectum)	6
171.	Jak pozycja 170, lecz z badaniem rektalnym	10
172.	Za stratę czasu przy wyjazdach w teren obsługi w godzinach przyjęć — za każde rozpoczęte pół godziny	3
173.	Wszelkie zabiegi wykonane w terenie obsługi oblicza się tak samo jak zabiegi wykonane w zakładzie	

Uwaga: za zabiegi niewymienione w niniejszej taryfie oblicza się koszty jak za zabiegi podobne.

III. Postanowienia końcowe.

§ 10. 60% wpływów z opłat ordynacyjnych za czynności lekarsko-weterynaryjne wykonywane poza godzinami przyjęć w dni powszednie oraz w niedzielę i święta, przeznaczyć należy na pokrycie premiowego wynagrodzenia personelu państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt.

§ 11. Taryfy powyższej nie stosuje się w przypadkach specjalnych akcji o znaczeniu ogólno-państwowym. Stawki opłat za czynności lekarsko-weterynaryjne personelu zakładów państwowych leczniczych dla zwierząt przy przeprowadzaniu takich akcji będą regulowane specjalnym zarządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 12. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem 1.I. 1949 r. i obowiązuje aż do odwołania.

Równocześnie traci moc obowiązującą Instrukcja w sprawie czasu pracy i opłat, jak również statut opłat za czynności lekarsko - weterynaryjne w państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt Nr. Wet. 4-I-7/4 z dnia 2.VI. 1947 r. (Dz. Urz. Ministerstwa Rolnictwa i Ref. Rol. Nr. 7 poz. 72) oraz zarządzenie Nr. Wet. 4-I-7/4 z dnia 30.VII. 1948 r. (Dz. Urz. Min. Rolnictwa i Ref. Rol. Nr. 21 poz. 87).

Minister:

wz. St. Tkaczow

23

INSTRUKCJA NR 1.

z dnia 12 lutego 1949 r.

(Nr W. L. IV.—1/4)

o sposobie prowadzenia niektórych ksiąg fachowych, wystawiania kwitów za dokonane zabiegi i inne czynności lekarsko - weterynaryjne oraz sporządzania sprawozdań o frekwencji pacjentów w Państwowych Zakładach Leczniczych dla zwierząt (lecznicach i przychodniach).

W każdym państwowym zakładzie leczniczym dla zwierząt należy prowadzić niżej wymienione księgi w/g ustalonych przez Ministerstwo wzorów, wypełniając poszczególne pozycje i rubryki atramentem, pismem czytelnym i wyraźnym. Przy dokonywaniu wpisów do poszczególnych ksiąg należy unikać jakichkolwiek poprawek. **Niedopuszczalne jest** wyskrobywanie, lub wymazywanie dokonanych wpisów. W razie zachodzącej konieczności, powstałej z powodu omyłki lub błędnego wpisu, należy wszelkie poprawki uskuteczniać w sposób następujący: omyłkowy wpis lub zauważony błąd, należy przekreślić czerwonym atramentem, jedną lub dwiema poziomymi liniami, wpisując ponad skreśleniem lub obok nowy zapis i stawiając obok poprawki datę i podpis (nazwisko) osoby, która poprawkę tę uskuteczniła.

Wszystkie prowadzone w zakładach leczniczych dla zwierząt księgi, należy na stronie tytułowej, stosownie do rodzaju zakładu, odpowiednio wypełnić, podając datę rozpoczęcia zapisów. Księgi te winny być zgodnie z obowiązującymi przepisami przesznurowane, strony w nich ponumerowane, co na ostatniej stronie (okładkowej) winno być odpowiednio poświadczone przez właściwe władze nadzorcze i stwierdzone podpisem i odciskiem urzędowej pieczęci.

W szczególności należy prowadzić następujące księgi:

1.	Księgę przyjęć w zakładzie	w/g wzoru Nr. 1.
2.	„ leczenia w terenie obsługi	„ „ Nr. 2.
3.	„ inwentarzową instrumentów i sprzętu weterynaryjnego	„ „ Nr. 3.
4.	„ materiałową (ewidencja leków i materiałów weterynaryjnych)	„ „ Nr. 4.
5	„ ewidencji dziennego rozchodu leków i materiałów	„ „ Nr. 6.
6.	„ ewidencji gazowania	„ „ Nr. 7.

1. Księga przyjęć — Wzór Nr 1.

W księgę tę należy wpisywać każde doprowadzone do zakładu zwierzę bez względu na to, czy zwierzę przyjęte zostało na leczenie ambulatoryjne, czy też kliniczne (szpitalne, stacjonarne).

Leczenie ambulatoryjne: Dla zwierząt leczonych ambulatoryjnie (lecznice i przychodnie) należy zawsze wypełniać rubryki 1 — 24 oraz 35 i 36. W rubryce 1-ej podawać należy kolejny numer pacjentów, przyjętych w ciągu całego roku. Rubryki 2 — 8 nie wymagają specjalnego omówienia.

W rubrykach 9 — 11, należy podawać dokładny opis zwierzęcia, przy czym wiek określać liczbą lat, a nie rokiem urodzenia. Stwierdzone przy badaniu dane dotyczące ciepłoty wewnętrznej ciała, tętna i oddechu oraz datę zachorowania, należy wpisywać w rubrykach 12 — 15.

W rubryce 16-ej, należy podawać dane co do przeprowadzonego wywiadu oraz stwierdzone przy badaniu objawy chorobowe. Rozpoznanie (rubr. 17), należy zawsze podawać w języku polskim i łacińskim, stosownie do ustalonego obrazu klinicznego. W rubryce 18-ej należy każdorazowo podawać szczegółowy przebieg leczenia, wpisując wszelkie wykonane zabiegi.

Rubryka 19 służy do wpisywania odpisu recepty, wydanej właścicielowi chorego zwierzęcia na leki, dostarczone przez niego z apteki publicznej. W rubryce zaś 20-ej wpisywać należy leki i materiały własne zakładu, zużyte dla leczenia danego zwierzęcia, przy równoczesnym zapodaniu w rubryce 21-ej ilości tych leków i materiałów. Dane te (rubr. 20 i 21), należy następnie codziennie przenosić do księgi dziennego rozchodu leków (wzór Nr 6).

Rubryka 22 przeznaczona jest na odnotowywanie wszelkich wskazówek udzielonych posiadaczowi zwierzęcia, co do ewent. stosowania w domu pewnych zabiegów lub ustalania diety na określony przeciąg czasu oraz tp. uwagi, mających na celu dokończenie leczenia w zagrodzie posiadacza w przypadkach, gdy nie wymagane jest pozostawienie zwierzęcia w zakładzie dla leczenia klinicznego (szpitalnego).

W rubryce 23-ej odnotowywać należy numery kwitów kwitariusza wpłat gotówkowych za leczenie ambulatoryjne (wzór Nr. 9). Fakt przyjęcia zwierzęcia w zakładzie na leczenie ambulatoryjne, przeprowadzenia badania, rozpoznania choroby, zużycia potrzebnej ilości leków i materiałów itd., stwierdza ordynujący lekarz weterynaryjny swym własnoręcznym podpisem w rubryce 24.

Leczenie kliniczne (szpitalne): W razie konieczności przeprowadzenia klinicznego leczenia chorego zwierzęcia i pozostawienia go przez właściciela (posiadacza) na leczeniu w zakładzie, wpisuje się zwierzę takie do księgi przyjęć, wypełniając rubryki 1 — 17 oraz 25 — 35 z tym, że w rubryce 2-ej zależnie od rodzaju stwierdzonej choroby, podawać należy nazwę oddziału (np. Klinika chirurgiczna, wewnętrzna lub zakaźna), a w rubryce 26-ej numer boksu, stanowiska lub klatki w danym oddziale.

W każdym przypadku leczenia klinicznego należy sporządzać historię choroby na formularzu wzór Nr. 5, wypełniając wszystkie wyszczególnione tam pozycje oraz odnotowując wszelkie szczegóły dot. przebiegu choroby i jej leczenia, oddzielnie za każdy dzień pozostawania zwierzęcia w zakładzie na leczeniu lub obserwacji. Nr kolejny — „Historii choroby"; — należy odnotowywać w rubryce 27-ej.

Po zakończeniu okresu pozostawania zwierzęcia chorego na leczeniu klinicznym, zależnie od wyniku leczenia tj. czy zwierzę zostało wyleczone, padło, czy też zostało skierowane do uboju, należy w rubrykach 28, 29 lub 30 postawić pionową kreskę, odnotowując jednocześnie w rubrykach 31 i 32 datę, tj. dzień i godzinę wypisania zwierzęcia z zakładu, która będzie punktem wyjścia dla obliczenia należności za opiekę i dozór nad zwierzęciem oraz za paszę i ściółkę dostarczone przez zakład na czas leczenia. W przypadku, gdy zwierzę zostało odebrane przez właściciela przed zakończeniem leczenia, należy w rubrykach 31 i 32 podawać datę, a sam fakt krótko omówić w rubryce 35 („Uwagi").

W rubryce 33-ej wpisywać należy numer kwitów kwitariusza wpłat gotówkowych za leczenie kliniczne (wzór Nr. 9); po ukończeniu zaś leczenia klinicznego należy w rubryce 34-ej wpisywać cyfrą arabską ilość dni leczenia klinicznego, tj. ilość dni pozostawania zwierzęcia w zakładzie. Rubrykę 35 wypełniać należy tylko w razie zachodzącej potrzeby. Rubryka 36 jest powtórzeniem rubryki 1-ej, dla ułatwienia dokonywania wpisów we właściwych pozycjach.

Z ostatnim dniem każdego miesiąca, należy ostatnią pozycję w danym dniu podkreślić, robiąc zamknięcie miesięczne ilości pacjentów przyjętych przez zakład w danym miesiącu na leczenie ambulatoryjne i kliniczne z zestawieniem danych w/g rodzaju schorzeń, oddzielnie dla zwierząt przyjętych ambulatoryjnie i osobno dla przyjętych klinicznie. Dane te należy przenieść na sprawozdanie miesięczne o frekwencji pacjentów.

W rubryce 1-ej należy pierwszą pozycję każdego następnego miesiąca rozpoczynać od następnej kolejnej cyfry liczby porządkowej.

2. Historia choroby. — Wzór Nr 5 (Formularz).

Dla każdego zwierzęcia chorego, pozostawionego na leczeniu klinicznym (szpitalnym), wypełniać należy historię choroby na formularzu wzoru Nr. 5 oraz kartę kliniczną na formularzu wzoru Nr. 8.

Historię choroby zwierzęcia oznacza się kolejnym numerem bieżącym i po zakończeniu oraz wypisaniu zwierzęcia i podpisaniu aktu przez kierownika zakładu, składa się ją w oddzielnej teczce akt oznaczonej taką samą nazwą.

Poszczególne pozycje formularza — „Historia choroby"— należy zgodnie z faktycznym stanem, wypełniać starannie, wpisując potrzebne dane atramentem, pismem czytelnym i wyraźnym, we wszystkich działach tego aktu, oznaczonych literami — „A", „B", „C", „D", „E" oraz „F". Działy — „A", „B", i „C", nie wymagają specjalnego omawiania.

W dziale „D" odnotowywać należy przy równoczesnym kolejnym zapodawaniu dat, rodzajów i wyników przeprowadzanych w danym przypadku badań specjalnych, jak np. diagnostycznych, laboratoryjnych, bakteriologicznych, serologicznych, chemicznych itp.

W dziale „E", należy podawać rozpoznanie stawiane w zależności od zmieniającego się obrazu klinicznego, podczas pobytu zwierzęcia w zakładzie. Rozumie się, że i tutaj, obok polskich nazw podawać należy określenia łacińskie stwierdzanej choroby np. krupowe zapalenie płuc — Pneumonia crouposa itp.

W dziale „F", należy codziennie (data w rubryce 1-ej) odnotowywać stan temperatury, tętna i oddechu, mierzonych rano i wieczór (rubr. 2 — 7) oraz w rubryce 8-ej stwierdzone objawy kliniczne, przebieg choroby, jako też stosowane zabiegi, przeprowadzone operacje, przepisaną dietę, wynik przeprowadzonych badań specjalnych itp., uwagi mające znaczenie dla możliwości późniejszego odtworzenia sobie całości obrazu choroby danego zwierzęcia na podstawie tych aktów.

W rubrykach 9 — 11 należy odnotowywać rodzaj, ilość i formę zadanych w danym dniu leków. W razie dostarczenia leków lub materiałów przez właściciela (posiadacza), na receptę z apteki publicznej, należy w rubrykach 10 i 11-ej postawić poziomą kreskę. Przy stosowaniu leków zakładu, należy stosownie wypełniać rubryki 10 i 11-tą, a w rubryce 9-ej postawić poziomą kreskę.

Po zakończeniu leczenia, uiszczeniu przez właściciela (posiadacza) należnych opłat za leczenie zwierzęcia i wypisaniu go z zakładu akt dotyczący historii choroby danego zwierzęcia, podpisuje kierownik zakładu, a w zakładach zatrudniających kilku lekarzy weterynaryjnych, również lekarz ordynujący. Dopiero tak zakończoną „Historię choroby" — wraz z załącznikami (Karta kliniczna, wyniki badań rozpoznawczych itp.), odkłada się do specjalnej teczki akt, gdzie należy je przechowywać przez okres następnych 3 lat.

3. Karta kliniczna. — Wzór Nr. 8 (Formularz).

Karta kliniczna stanowi załącznik do formularza wzoru Nr 5 — „Historia choroby". Po uprzednim wypełnieniu części nagłówkowej i odnotowaniu w pozycji — „Dzień" — daty pierwszego dnia pobytu zwierzęcia chorego w zakładzie, — „Kartę kliniczną" — umocowuje się na specjalnej deseczce lub w ramkach, zawieszonych na boksie, stanowisku lub klatce pacjenta. Na karcie tej odnotowuje się ołówkiem w formie wykresu, temperaturę, tętno i oddech; mierzone codziennie rano i wieczór przez cały czas pobytu zwierzęcia w zakładzie na leczeniu. U dołu w pozycji. „Zabiegi" wzgl. „Dieta", należy podawać krótką notatkę co do dokonanych w danym dniu zabiegów wzgl. przepisanych norm żywienia. Kartę kliniczną należy nadto opatrzyć u dołu nazwiskiem ordynującego lekarza weterynaryjnego. Dane odnotowywane na karcie klinicznej należy wpisać do historii choroby.

Karta kliniczna umożliwić ma natychmiastowe zorientowanie się ordynujących lekarzy weterynaryjnych oraz służby pomocniczej, jak również organów nadzoru, co do przebiegu choroby i jej leczenia, rodzaju stosowanych zabiegów itp., bez konieczności wyszukiwania tych danych w dotyczących pozycjach księgi przyjęć.

4. Księga leczenia w terenie obsługi — Wzór Nr 2.

Do księgi tej należy wpisywać każde zwierzę chore poddane badaniu i leczeniu poza zakładem tj. w terenie jego obsługi.

W rubryce 1-ej i 31-ej, wpisuje się cyfrę kolejną zwierząt-pacjentów, przyjmowanych poza zakładem.

W rubryce 2-ej i 3-ej należy wpisywać dokładną datę zgłoszenia o chorobie, w rubryce 4-ej i 5-ej dokładną datę wyjazdu z zakładu dla obsługi pacjenta w terenie, w rubry-

ce zaś 6-ej i 7-ej, dokładny czas powrotu do zakładu. W rubryce 13-ej, należy każdorazowo podawać odległość zakładu od zagrody w terenie obsługi, do której dokonano wyjazdu.

Rubryki 8—12, 14—27, 29 i 30 wypełniać należy wg. wskazówek podanych dla „Księgi przyjęć" w zakładzie. W rubryce 28-ej podać należy numer kwitów kwitariusza wpłat gotówkowych za leczenie w terenie obsługi (Wzór Nr. 10), który należy prowadzić niezależnie od innych kwitariuszy. Z ostatnim dniem każdego miesiąca, należy ostatnią pozycję w danym dniu podkreślić, robiąc zamknięcie miesięczne ilości pacjentów, przyjętych poza zakładem w terenie obsługi, zestawione wg. rodzaju schorzeń. Dane te należy przenieść na sprawozdanie miesięczne o frekwencji pacjentów, doliczając je do sumy pacjentów ambulatoryjnych i klinicznych przyjętych w zakładzie.

W rubryce 1-ej, należy pierwszą pozycję każdego następnego miesiąca rozpoczynać od następnej kolejnej cyfry bieżącej.

5. „Księga inwentarzowa instrumentów i sprzętu weterynaryjnego". Wzór Nr 3.

Każdy instrument lub sprzęt weterynaryjny, będący obecnie w posiadaniu zakładu leczniczego, jak również później przez niego nabywany, należy wpisać, i w miarę późniejszego nabywania wpisywać do księgi inwentarzowej, przeznaczając zależnie od rodzaju przedmiotu, co najmniej jedną stronę dla każdego określonego odmienną nazwą (także dla wszelkiego rodzaju modyfikacji) instrumentu lub sprzętu weterynaryjnego.

Do księgi tej, należy sporządzić i dołączyć alfabetyczny skorowidz instrumentów i sprzętu weterynaryjnego, z podaniem stron, na kórych je zapisano.

W księdze inwentarzowej (wzór Nr 3), należy prowadzić następujące 2 działy: 1. Instrumenty i 2. Sprzęt weterynaryjny.

Dla sprzętu i przedmiotów gospodarczych należy zaprowadzić oddzielną księgę inwentarzową.

Instrumenty lub sprzęt weterynaryjny, należy ułożyć w księdze w alfabetycznym porządku ich nazw, które oddzielnie dla każdego rodzaju instrumentu lub sprzętu, należy czytelnie i wyraźnie wpisać atramentem, u góry strony na dany przedmiot przeznaczonej, w pozycji — „Nazwa instrumentu lub sprzętu". Jednostką miary dla tych przedmiotów mogą być sztuki lub komplety. W kolejności alfabetycznej, należy dla poszczególnych liter przeznaczać większą ilość wolnych stron, aniżeliby to wynikało ze stanu tego inwentarza w chwili sporządzania księgi inwentarzowej, tak by na przyszłość była możność wykorzystania kolejności alfabetycznej przy wpisywaniu nowych rodzajów instrumentów lub sprzętu weterynaryjnego.

W rubryce 1-ej, podawać należy datę dokonania wpisu, który winien być uskuteczniony niezwłocznie po odbiorze przydzielonych lub zakupionych instrumentów lub sprzętu weterynaryjnego.

W rubryce 2 i 3-ej, należy wpisywać Nr. i datę dowodu przychodowego lub rozchodowego tj. aktu lub zarządzenia władzy przydzielającej względnie nakazującej lub zezwalającej na rozchodowanie danego przedmiotu.

W rubryce 4-ej, należy podać nazwę instytucji lub władzy, od której przedmiot został nabyty, albo też sposób i nazwę władzy lub instytucji, której przedmiot przekazano, albo nazwę władzy zezwalającej czy nakazującej rozchodowanie danego przedmiotu.

W razie przychodu danego przedmiotu, należy równocześnie wypełnić rubrykę 5 — „Przychód" i rubrykę 7 — „Remanent", tak samo należy postępować w razie rozchodowania przedmiotów z tym, że wówczas wypełnia się rubrykę 6 — „Rozchód" i 7 — „Remanent", tak by równocześnie z dokonywaniem jakiegokolwiek nowego zapisu, można było wyprowadzić każdorazowo aktualny stan ilościowy.

W rubryce 8-ej, należy podawać wartość przedmiotów, nowonabytych, lub nowoprzydzielonych wg. ceny zakupu lub wartości podawanej przez władze zwierzchnie, albo też ustalanej corocznie przez Komisje Inwentaryzacyjne, z uwzględnieniem zmniejszenia się ich wartości o % spowodowany używaniem.

W rubryce 9-ej i 10-ej, podawać należy Nr. i datę protokółu sporządzanego na wypadek zużycia, zepsucia się lub zniszczenia przedmiotu i zezwolenia władzy nadzorczej na wybrakowanie takiego przedmiotu.

W rubryce 11-ej, w każdym przypadku dokonania wpisu, osoba która wpisu dokonała (Kierownik zakładu), winna stwierdzić to własnoręcznym podpisem, odnotowując w niej również niezbędne uwagi.

6. Księga materiałowa (Ewidencja leków i materiałów weterynaryjnych) Wzór Nr 4.

Księga materiałowa obejmuje ewidencję wszelkich leków i materiałów, znajdujących się (zakupywanych i przydzielanych) w zakładzie leczniczym dla zwierząt.

W księdze tej należy wprowadzić następujące działy:

1. Środki chemiczne
2. Środki biologiczne
3. Środki diagnostyczne
4. Środki witaminowe
5. Organopreparaty
6. Środki opatrunkowe

W działach tych, w alfabetycznym porządku nazw środków, przeznaczyć należy potrzebną ilość stron dla każdego rodzaju leku lub środka, sporządzając oddzielnie, alfabetyczny skorowidz poszczególnych środków i stron, na których je zapisano.

Poszczególne pozycje i rubryki, należy wypełnić stosując wskazówki podane dla wypełnienia księgi inwentarzowej. Jednostkami miary dla przedmiotów zapisywanych do księgi materiałowej, są — ccm, g, sztuki, cm i m.

7. Księga ewidencyjna rozchodu dziennego leków i materiałów, (Wzór Nr 6.

Księgę tę należy prowadzić w sposób następujący:

Rozchodowane w ciągu całego dnia leki i materiały własne zakładu, odnotowane w księdze przyjęć, w historii choroby oraz w księdze leczenia w terenie obsługi, — przenosi się, na odpowiednią pozycję i datę, do księgi ewidencyjnej dziennego rozchodu leków z tym, że dla każdego rodzaju leku lub materiału przeznacza się na przeciąg 1 miesiąca oddzielną pozycję w rubryce — „Nazwa leku lub materiału", W rubryce zaś — „Jednostka" miary — podawać należy miarę podstawową, właściwą dla danego leku lub materiału (np. ccm, g, sztuki, cm, m i tp.). Po upływie miesiąca tj. z ostatnim dniem danego miesiąca, rozchód danego leku lub materiału w poszczególnych dniach należy zesumować, a ogólny rozchód danego leku lub materiału z danego miesiąca, wpisuje się w rubryce — „Ilość rozchodowana". Sumę tę tj. ilość rozchodowaną danego leku lub materiału, wpisywać należy do księgi materiałowej (Wzór Nr. 4) w pozycji — „Rozchód".

8. Księga Ewidencji gazowania". Wzór Nr 7.

Do księgi tej należy wpisywać wszystkie zwierzęta poddane gazowaniu jako zabiegowi leczniczemu przeciw pasożytniczym chorobom skórnym.

W rubryce 2-ej należy wpisywać L. p. pozycji Księgi przyjęć, pod którą pacjent został zapisany na leczenie ambulatoryjne.

W rubryce 3-ej, należy podawać datę kiedy przeprowadzono I-e gazowanie. W rubrykach 4 i 5-ej zaś temperaturę zewnętrzną oraz temperaturę wnętrza komory; w rubryce 6-ej koncentrację tlenku siarki ustalanego zapomocą np. jodometrii lub innych metod. W rubryce 7-ej, podawać należy minutach czas trwania zabiegu gazowania.

W rubrykach 8 — 17, podawać należy analogiczne dane dla przebiegu II i III-go gazowania, o ile było ono faktycznie przeprowadzane.

W rubryce 18-ej wpisywać należy wynik leczenia, a w rubryce 19-ej winien być umieszczony podpis osoby, która przeprowadzała gazowanie. Dane odzwierciadlające przebieg leczenia takich zwierząt winny być odnotowane w odpowiedniej pozycji — „Księgi przyjęć" — (rubr. 18, 20 — 24).

W razie potrzeby przeprowadzenia więcej aniżeli 3-krotnego gazowania, należy przeznaczyć dla danego zwierzęcia dodatkową jeszcze pozycję. Zwierzęta dotknięte pasożytniczymi chorobomi skórnymi i poddawane leczeniu zapomocą gazowania, należy przez cały cykl leczenia, uważać za 1 pacjenta i tak obliczać w sprawozdaniach miesięcznych o frekwencji pacjentów w zakładzie (wzór Nr. 11).

9. Sprawozdania o frekwencji pacjentów. Wzór Nr 11.

Sprawozdania te, sporządzają poszczególne państwowe zakłady lecznicze dla zwierząt (lecznice i przychodnie)

w ostatnim dniu każdego miesiąca, i przedkładają właściwemu Urzędowi Wojewódzkiemu w 2 wykonaniach, **najpóźniej w terminie do 3-go dnia każdego następnego miesiąca.**

Urząd Wojewódzki sporządza 2 oddzielne sumaryczne zestawienia na podstawie sprawozdań miesięcznych o frekwencji pacjentów z poszczególnych zakładów i to—, oddzielne zestawienie dla lecznic i oddzielne dla przychodni. Sporządzone w ten sposób sprawozdania miesięczne przedkłada Urząd Wojewódzki Ministerstwu Rolnictwa i R. R. Departament Weterynarii **najpóźniej w terminie do dnia 10 każdego następnego miesiąca** wraz z jednym oryginalnym miesięcznym sprawozdaniem o frekwencji pacjentów poszczególnych lecznic względnie przychodni dla zwierząt.

Przychodnie dla zwierząt sporządzają sprawozdania powyższe wypełniając rubryki 1—12 oraz 40—50.

Lecznice dla zwierząt, sporządzając sprawozdania te, wypełniają wszystkie rubryki zależnie od tego, czy dane zwierzę przyjęte zostało ambulatoryjnie czy też poddano je leczeniu klinicznemu (szpitalnemu).

W rubrykach 2—12, należy podawać w poszczególnych pozycjach sumę pacjentów, przyjętych na leczenie ambulatoryjne w zakładzie oraz poddanych leczeniu na wyjazdach w teren obsługi zakładu, z rozbiciem, na wyszczególnione w rubryce 2-ej, grupy chorób wzgl. choroby. Wszelkie niewymienione w rubryce 2-ej choroby zwłaszcza zaraźliwe choroby zwierzęce, należy umieszczać w pozycji — „Inne choroby", podając w wolnych pozycjach właściwą nazwę choroby.

W rubrykach 13—39 oraz 40—46 i 50, podawać należy w poszczególnych pozycjach sumę pacjentów przyjętych na leczenie kliniczne (szpitalne), wypełniając poszczególne rubryki i pozycje formularza, odpowiednimi cyframi arabskimi. W rubryce 50-ej, podawać należy objaśnienia, potrzebne dla lepszego zrozumienia danych, wymienionych w niektórych rubrykach.

W pozycji — „Razem", należy zesumować poszczególne, wypełnione rubryki sprawozdania.

Sprawozdania o frekwencji pacjentów w zakładach leczniczych dla zwierząt, należy sporządzać starannie, z należytą dbałością o zgodność podawanych danych z istotnym stanem rzeczy i o ich estetyczny wygląd.

Sprawozdania te należy wypełniać atramentem, pismem wyraźnym i czytelnym. Przy podpisach umieszczonych u dołu sprawozdania, należy wyraźnie, najlepiej pismem maszynowym wypisać nazwisko i imię oraz stanowisko osoby podpisującej.

Ustalone wyżej terminy przedkładania sprawozdań o frekwencji pacjentów, należy bezwzględnie dotrzymywać!

10. Protokół w sprawie wybrakowania i skreślenia z ewidencji mienia weterynaryjnego. Wzór Nr 12.

Protokół ten sporządza specjalna Komisja powołana przez Starostę Powiatowego, celem ustalenia stanu faktycznego przedmiotów, przeznaczonych do wybrakowania i skreślenia z ewidencji.

Protokół ten wraz z wnioskiem o skreślenie z ewidencji, przesyłać należy drogą służbową do Wojewódzkiego Wydziału Weterynarii — z prośbą o zatwierdzenie i wyrażenie zgody na wybrakowanie i skreślenie z ewidencji.

Urząd Wojewódzki, zwraca odn. protokół do wnioskodawcy, po odnotowaniu potrzebnych danych w swoich aktach, z ewent. zatwierdzeniem protokółu i zgodą na skreślenie wszystkich lub części proponowanych przedmiotów oraz zezwoleniem na wpisanie ich na rozchód.

Nr i datę pisma Urzędu Wojewódzkiego, zezwalającego na rozchodowanie zniszczonych lub zepsutych przedmiotów, należy odnotować w odpowiednich rubrykach księgi inwentarzowej (wzór Nr 3) względnie księgi materiałowej (wzór Nr 4).

11. Kwitariusze wpłat gotówkowych. Wzór Nr 9 i 10.

Kwitariusze prowadzone w państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt dzielą się na trzy rodzaje:

1. Kwitariusz wpłat gotówkowych za leczenie ambulatoryjne, — Wzór Nr 9, prowadzić należy w lecznicach i przychodniach dla zwierząt.
2. Kwitariusz wpłat gotówkowych za leczenie kliniczne (szpitalne), Wzór Nr 9 (identyczny z kwitariuszem ambulatoryjnym), prowadzony jest tylko w lecznicach oraz
3. Kwitariusz wpłat gotówkowych za leczenie w terenie obsługi, Wzór Nr 10, prowadzić należy w lecznicach i przychodniach dla zwierząt.

Każdy blok kwitariusza, zawierający po 50 cztero-kartkowych kwitów, jako druk ścisłego zarachowania, przed rozdziałem na poszczególne zakłady lecznicze musi być uprzednio w Urzędzie Wojewódzkim odpowiednio ponumerowany numeratorem i wydawany tylko za pokwitowaniem. Na okładce każdego kwitariusza, należy podawać numery pierwszego i ostatniego kwitu, zawartych w danym kwitariuszu, co winno być stwierdzone podpisem osoby do tego upoważnionej, oraz odciskiem urzędowej pieczęci.

Każdy kwit kwitariusza tak wzoru Nr 9 jak i wzoru Nr 10 wypełnić należy w 4-ch egzemplarzach, z czego 3 przez kalkę. Pierwszy egzemplarz kwitu wydać należy wpłacającemu, drugi oddać wraz z zestawieniem przy wpłacaniu gotówki do kasy Skarbowej, trzeci złożyć należy do akt zakładu, czwarty zaś pozostaje przy grzbiecie.

Kwity, należy wypełniać ołówkiem kopiowym, wpisując pismem wyraźnym i czytelnym, nazwisko, imię i adres wpłacającego oraz wyszczególniając, w stosownych pozycjach, wszelkie dokonane zabiegi i czynności, przy równoczesnym zapodaniu pozycji taryfy opłat i ilości przewidzianych za te czynności punktów. Oddzielnie obliczać należy, koszty opieki i dozoru nad zwierzęciem, jakoteż koszty paszy i ściółki, dostarczonych przez zakład, wpisując je w odpowiednich pozycjach kwitu, kwitariusza wpłat gotówkowych za leczenie kliniczne (Wzór Nr 9).

W oddzielnych również pozycjach, należy, zgodnie z ustalonym cennikiem, obliczać koszty leków i materiałów własnych zakładu, zużytych przy leczeniu danego zwierzęcia, wpisując je w przewidziane na ten cel specjalne pozycje. Poszczególne pozycje, należy dodać w odpowiednich rubrykach a sumę ogólną, przypadającą do zapłacenia, wypisać również słownie. Oryginał kwitu należy zaopatrzyć odciskiem pieczęci nagłówkowej, datą oraz podpisem inkasenta i osoby wpłacającej.

Dyrektor Departamentu:
Dr St. Krauss

24

PISMO OKÓLNE

z dnia 21 lutego 1949 r.

(Nr W. L. VII-1/1)

w sprawie konserwacji i przechowywania instrumentów i sprzętu weterynaryjnego.

Celem zapewnienia należytej konserwacji, stworzenia odpowiednich warunków przechowywania oraz dla ujednolicenia gospodarki mieniem weterynaryjnym zakupionym z kredytów skarbowych, Ministerstwo zarządza, co następuje:

W powiatach, posiadających urządzone czynne państwowe powiatowe lecznice dla zwierząt należy:

a) cały zestaw instrumentów i sprzętu weterynaryjnego, znajdującego się w referatach weterynaryjnych właściwego Starostwa Powiatowego, niezwłocznie przekazać odn. czynnej powiatowej lecznicy dla zwierząt z tym, że wszystkie instrumenty i cały sprzęt weterynaryjny zakładu leczniczego, będzie udostępniony właściwemu powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu dla potrzeb wykonywanych przez niego czynności służbowych, jak również i innych czynności specjalnie mu zleconych.

b) wszystkie przenośne komory gazowe, pobudowane z kredytów skarbowych (dział II § 16) dla przeprowadzenia akcji zwalczania świerzbu, niezwłocznie przenieść do państwowych lecznic lub przychodni dla zwierząt, uruchomionych w powiecie. Zabiegi związane z gazowaniem zwierząt chorych i podejrzanych o zaraźliwe choroby skórne należy przeprowadzać począwszy od 1.III. 1949 r. tylko na terenie państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt. Ewentualną budowę nowych stałych komór gazowych należy na przyszłość uwzględniać przy budowie państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt.

Przedmioty wymienione wyżej pod lit. a oraz b przeprowadzać przez księgę inwentarzową właściwego państwowego zakładu leczniczego.

O wykonaniu powyższego zarządzenia Ministerstwo oczekuje sprawozdania do 15.III. 1949 r.

Dyrektor Departamentu:
Dr. St. Krauss

25

PISMO OKÓLNE

z dnia 21 lutego 1949 r.

(Nr W. L. I-3c/1)

w sprawie zwalczania salmonelozy świń.

Wobec zdarzających się wypadków salmonelozy świń (paratyfus) a nieistnienia odpowiedniego leczenia, gdyż surowica nie daje wielkich sukcesów, Ministerstwo zwraca uwagę przede wszystkim na następujące postępowanie zapobiegawcze:

1. sanitarne: ścisłe odosobnianie zwierząt chorych i podejrzanych o chorobę, odkażanie pomieszczeń, częste uprzątanie ściółki, ważne jest ponadto przestrzeganie ogólnych warunków higienicznych (chlewy dobrze przewietrzane, suche, czyste) i należytego odżywiania (usunięcie błędów żywienia, braków witamin i soli mineralnych);
2. lecznicze: najlepsze są auto-szczepionki lub szczepionki mieszane przeciwko salmonellom i Pasteurella suiseptica.

Przy ocenie mięsa pochodzącego od zwierząt chorych należy zachować dużą ostrożność, bo mogą być zachorowania u ludzi.

Dyrektor Departamentu:

Dr. St. Krauss

26

PISMO OKÓLNE

z dnia 17 marca 1949 r.

(Nr W. L. IV.-1/9)

w sprawie akcji masowych szczepień świń przeciw różycy — udziału lekarzy wet., zatrudnionych w państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt.

Lekarze weterynaryjni oraz pomocniczy personel fachowy, zatrudnieni na stanowiskach stałych (etatowych), pracowników Państwowych Zakładów Leczniczych dla Zwierząt, obok pracowników innych działów służby weterynaryjnej, winni wziąść również jak najbardziej liczny udział w przeprowadzanej akcji masowych szczepień świń przeciw różycy.

W związku z tym, Ministerstwo podaje następujące wytyczne:

1. Zakłady lecznicze, w miarę swych możliwości, winny właściwym terenowo-powiatowym lekarzom weterynaryjnym wypożyczyć za pokwitowaniem niezbędną ilość instrumentów (strzykawek lub igieł), jak również posiadanych środków lokomocji, potrzebnych dla przeprowadzenia w/w akcji.
2. Wypożyczone i to tylko w niezbędnej ilości, instrumentarium należy zwrócić właściwemu zakładowi w terminie do dnia 1.VI. br.
3. W razie zniszczenia wypożyczonego z zakładów leczniczych instrumentarium, należy sporządzić stosowny protokół, wpłacając do Kasy zakładu należność w gotówce w wysokości równej cenie rynkowej zniszczonego instrumentu.
4. Personel Państwowych Zakładów Leczniczych dla Zwierząt, biorący udział w akcji masowych szczepień świń przeciw różycy, obowiązany jest, wszelkie związane z tym czynności przeprowadzać przez księgi i kwitariusze zakładu.
5. Akcję masowych szczepień świń przeciw różycy, uważać należy za akcję specjalną o znaczeniu ogólno-państwowym.
6. Z pobranych za szczepienie opłat, po odliczeniu rzeczywistych kosztów zużytych biopreparatów, należy personelowi Państwowych Zakładów Leczniczych, zatrudnionemu przy tej akcji, wypłacać wynagrodzenie premiowe, przewidziane w przepisach § 10 Statutu z dnia 30.XII.1948 r. Nr. W.L.I-5/11 w ustalonej wysokości, bez względu na czas wykonywania czynności związanych z przeprowadzaniem szczepień w ramach akcji masowej t.j. bez względu na to, czy wykonano je w godzinach, czy poza godzinami urzędowymi.
7. W razie konieczności użycia własnego środka lokomocji zakładu, należy dodatkowo pobrać opłatę za przejechany km bieżący, obliczając należność z tego tytułu w/g stawek taryfy obowiązującej na terenie danego województwa, wzgl. powiatu.
   Zwrot kosztów użycia własnego środka lokomocji należy przeprowadzić w odn. pozycji przez kwitariusz (wzór Nr. 10) zakładu i całkowitą należność wpłacić do kasy zakładu.
   Dla uproszczenia manipulacji zezwala się na wydawanie posiadaczom zwierząt, poddawanych masowym szczepieniom świń przeciw różycy, pochodzącym z tej samej miejscowości, jednego wspólnego sumarycznego kwitu w/g ustalonego wzoru dla kwitariusza wpłat gotówkowych (wzór Nr. 10), potwierdzonego za gromadę przez sołtysa i przodownika lub innego świadka w pozycji — podpis osoby wpłacającej. W kwicie takim podać należy również ilość zaszczepionych w gromadzie zwierząt oraz Nr. kontrolny zużytej szczepionki.

Dyrektor Departamentu:

Dr St. Krauss

27

PISMO OKÓLNE

z dnia 17 marca 1949 r.

(Nr W.L.I-8/7)

w sprawie sprzedaży tuberkuliny.

Ministerstwo podaje do wiadomości, że wobec ograniczonego zapasu tuberkuliny Państwowy Instytut Weterynaryjny sprzedawać będzie tuberkulinę tylko tym lekarzom weterynarii, którzy pracują dla Państwowych Gospodarstw Rolnych, a więc przede wszystkim okręgowym inspektorom wet. P.N.Z. oraz tym lekarzom wet., którzy przy zamawianiu tuberkuliny załączą zaświadczenia odnośnych administracji państwowych gospodarstw rolnych o wykonywaniu opieki nad oborą.

Jednocześnie Ministerstwo komunikuje, że tuberkulinę niezbędną do akcji masowego badania buhajów Urzędy Wojewódzkie zakupią w potrzebnej ilości bezpośrednio w P.I.W., po czym przydzielać będą na poszczególne powiaty.

Dyrektor Departamentu:

Dr St. Krauss

28

PISMO OKÓLNE

z dnia 19 marca 1949 r

(Nr W.L.IV-5/4)

Państwowe Zakłady Lecznicze dla Zwierząt — wytyczne na rok 1949.

W związku z akcją organizacji państwowych lecznic i przychodni dla zwierząt oraz punktów weterynaryjnych w roku 1949 w ślad za zarządzeniami tut. Nr. Wet. 4-1/21 z dnia 11.II 1948 r. Nr. Wet.1-III-20/49 z dnia 31.V.1948 r., Nr. Wet.4-I-1/7 z dnia 9.IX.1948 r. Nr W.L.I-1/21 z dnia 1.X.1948 r. Nr W.L.IV-5/3 z dnia 17.II.1949 r. Nr W.L.VIII/1 z dnia 21.II. 1949 r., Nr. W.L.IV-7a/1 z dnia 28.II.1949 r. oraz Nr. W.L. V-4/1 z dnia 7.III.1949 r., podaje następujące wytyczne:

1. We wszystkich punktach inwestycyjnych, ujętych opracowanym przez Ministerstwo długofalowym planem organizacji państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt, który został przesłany wszystkim Urzędom Wojewódzkim Wydziałom Weterynarii do wiadomości w piśmie tut. z dnia 2.X.1948 r. Nr W.L,I-9/1, należy już obecnie przystąpić do wytypowania obiektów nadających się pod budowę zakładów leczniczych. Akcja wytypowa-

nia wraz z uporządkowaniem stanu prawnego przejęcia obiektu na własność lub w użytkowanie powinna zostać zakończona do dnia 31 maja 1949 r.

2. W miejscowościach, w których znajdują się obiekty odpowiednie na powyższy cel, w prawnym posiadaniu lub użytkowaniu Wydziałów Weterynarii, należy nie zwlekając, uruchomić państwową lecznicę lub przychodnię dla zwierząt, a koszty najbardziej niezbędnego remontu pokryć z kredytów skarbowych dz. II § 24 w ramach wydatków gospodarczych o ile dochodowość zakładu na to pozwala. W przeciwnym razie koszty takiego remontu pokryć należy z kredytów inwestycyjnych w ramach akcji „H" (część 15 Państwowego Planu Inwestycyjnego na rok 1949).

3. W miejscowościach, w których wytypowano i przyjęto obiekt wymagający kapitalnego remontu lub adaptacji, względnie przyjęto teren pod nową budowę, a koszty powyższych inwestycji nie mogą zostać pokryte z globalnej puli przyznanych kredytów inwestycyjnych na rok 1949, należy uruchomić punkt weterynaryjny, najlepiej w miejscu zamieszkania rejonowego lekarza, o ile to jest zgodne z opracowanym długofalowym planem organizacji państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt.

4. Wszystkie lecznice lub przychodnie dla zwierząt prowadzone przez Związki Samorządu Terytorialnego, znajdujące się w miejscowościach ujętych opracowanym długofalowym planem organizacji państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt, należy przejąć na rzecz Skarbu Państwa w myśl okólnika Kancelarii Rady Państwa Nr. 74 z dnia 30 grudnia 1948 r. i wprowadzić je nadal na rachunek Skarbu Państwa na zasadach obowiązujących dla państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt.

5. Lecznice lub przychodnie prowadzone przez Związek Samopomocy Chłopskiej lub Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami na wniosek powyższych instytucji należy przejąć i prowadzić nadal na rachunek Skarbu Państwa.

6. Wnioski o zamknięcie, uruchomienie lub przejęcie lecznicy, przychodni dla zwierząt oraz punktu weterynaryjnego wymagają uprzedniej aprobaty Ministerstwa.

7. Wszystkie dochody brutto państwowych lecznic i przychodni dla zwierząt oraz punktów weterynaryjnych należy bezzwłocznie odprowadzać bezpośrednio do kasy właściwego Urzędu Skarbowego albo czekiem P.K.O. na rachunek tego urzędu z zaznaczeniem na dowodzie wpłaty, że suma przekazana (wpłacona) podlega zarachowaniu przez Kasę Urzędu Skarbowego na dochód budżetu administracyjnego Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w dz. II § 24.

Państwowe zakłady lecznicze dla zwierząt pokrywają wszelkie swe wydatki z kredytów skarbowych w Dz. II § 24 otwieranych dla nich przez Wydział Weterynarii Urzędu Wojewódzkiego, we właściwych Starostwach Powiatowych.

8. Państwowe zakłady lecznicze dla zwierząt wchodzą do preliminarza budżetowego w Dz. II § 24 na zasadach samowystarczalności. Dlatego też Urzędy Wojewódzkie uruchomią dla poszczególnych zakładów miesięcznie tylko tyle kredytu skarbowego, ile zakład dany wykazał w poprzednim miesiącu dochodu lub ile przewiduje się uzyskać dochodu w najbliższym miesiącu.

W okresie uruchamiania zakładu należy drogą antycypacji otworzyć poszczególnym zakładom kredyt skarbowy w wysokości przewidywanych dwumiesięcznych dochodów, zobowiązując kierownika zakładu do wydatkowania z kredytu tylko takiej sumy, jaką uzyskał w dochodzie.

Celem prowadzenia racjonalnej gospodarki finansowej Wydział Weterynarii Urzędu Wojewódzkiego winien pozostawić na swoim rachunku dostateczną rezerwę i w razie potrzeby natychmiast ją uruchomić. Zapotrzebowania na nowy kredyt można przedkładać Ministerstwu tylko wówczas, gdy dochód państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt, wpłacany do kas Urzędów Skarbowych przekroczył 80% kredytu uzyskanego dotychczas na potrzeby tych zakładów.

9. Zakupy dokonywane dla wszystkich zakładów na obszarze danego województwa centralnie, należy przeprowadzać przez kasę wojewódzkiego zakładu leczniczego dla zwierząt, lecznicom zaś przychodniom i punktom, dla których dokonano zakupu należy odpowiednio zmniejszyć przekazywany kredyt skarbowy.

W razie zakupu dla wojewódzkiego zakładu leczniczego, sprzętu lub urządzenia biurowego, służącego usprawnieniu gospodarki i administracji wszystkich zakładów na terenie województwa, należy koszty zakupu lub najkonieczniejsze dodatkowe wydatki personalne wojewódzkiego zakładu odpowiednio proporcjonalnie rozdzielić między wszystkie zakłady i stosownie do tego zmniejszyć przekazywany im kredyt.

10. Kierownik państwowego zakładu leczniczego dla zwierząt powinien mieć dość dużą swobodę operatywną, zakreśloną dochodami zakładu i planem rozbudowy tak, aby z uzyskanych dochodów własnych mógł postawić swój zakład na odpowiednio wysokim poziomie technicznym i w ten sposób polepszyć jakość udzielanej pomocy lekarsko-weterynaryjnej.

Pokrywanie deficytu zakładów, przez zabieranie dochodu dobrze prosperującej lecznicy, należy stosować bardzo oględnie i to jedynie w przypadkach koniecznych oraz gospodarczo uzasadnionych.

11. Gospodarka finansowa państwowych zakładów leczniczych, w ramach uzyskiwanych dochodów winna być należycie kontrolowana i kierowana przez Wydział Weterynarii Urzędu Wojewódzkiego.

Z uzyskiwanych dochodów zakładu, należy w pierwszym rzędzie pokrywać wydatki personalne i świadczenia socjalne pracowników.

W wydatkach zaś rzeczowych należy trzymać się następującej kolejności:

a) wydatki bieżące na prowadzenie zakładu,
b) „ na środki lecznicze i materiały opatrunkowe,
c) uzupełnienie urządzenia wewnętrznego i instrumentarium,
d) uzupełnienie i zakup środków lokomocji,
e) remonty, adaptacje i nowe budowle.

W wypadkach konieczności przeprowadzania kapitalnego remontu, adaptacji lub nowej budowy z kredytu skarbowego, w ramach dochodowości zakładu należy sporządzić szkic architektoniczny, uzgodniony uprzednio z miejscowo właściwym urzędem planowania przestrzennego i przedłożyć go w 3 wykonaniach Ministerstwu celem zatwierdzenia.

12. Personel fachowy i pomocniczy, zatrudniony w państwowym zakładzie leczniczym dla zwierząt, z uwagi na charakter prawny umowy o pracę, dzieli się na:

a) etatowy — opłacany z Dz. II § 1.
b) na umowie ryczałtowej miesięcznej,
c) „ „ „ dziennej lub umowie o dzieło.

Pracownicy wymienieni w punkcie b oraz c, opłacani są z dz. II § 24.

W zakładach, wykazujących przeciętnie miesięcznie 200 pacjentów, którym udzielono pomocy lekarsko-weterynaryjnej w godzinach urzędowych zezwala się na zatrudnienie drugiego lekarza weterynaryjnego, na stanowisku pracownika stałego (etatowego lub na umowie ryczałtowej).

13. Oprócz stałego personelu lekarsko-weterynaryjnego otrzymującego wynagrodzenie z Dz. II § 1 lub z Dz. II § 24 za uprzednią zgodą właściwego Urzędu Wojewódzkiego (Wydziału Weterynarii) mogą być zatrudniani, w państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt, dodatkowo również inni lekarze weterynaryjni. Państwowi lub samorządowi tylko w tym wypadku, o ile nie będzie to połączone z uszczerbkiem dla ich właściwych czynności służbowych.

Zatrudnieni dodatkowo lekarze weterynaryjni za czynności (i to wyłącznie poza zakładem) przez nich wykonywane, otrzymują tylko wynagrodzenie premiowe w wysokości 50% wniesionych przez nich wpływów ordynacyjnych bez względu na to czy czynności te wykonano w godzinach, czy poza godzinami urzędowymi zakładu.

14. Należne wynagrodzenie premiowe wynoszące w/g statutu z dnia 30.XII.1948 r., 60% z opłat ordynacyjnych za czynności lekarsko-weterynaryjne, wykonywane poza godzinami urzędowymi przyjęć w dni powszednie oraz niedzielę i święta, rozdzielić należy między personel stały zakładu w/g następującego klucza:

a) lekarz ordynator 50%,

b) sanitariusz 7%,
c) woźny 3%.

Podstawą do wypłaty wynagrodzenia premiowego, płatnego miesięcznie z dołu jest zestawienie wykonanych, przez poszczególnych lekarzy weterynaryjnych czynności, sporządzone na podstawie zapisów w księdze przyjęć i w księdze leczenia w terenie obsługi oraz zatwierdzone przez właściwą władzę nadzorczą.

Zestawienie wykonanych czynności za miesiąc ubiegły należy w terminie najpóźniej do 5 dnia każdego następnego miesiąca przedkładać do zatwierdzania właściwej władzy nadzorczej (Wojewoda, Starosta), która po skontrolowaniu i zatwierdzenia zleci wypłatę należnego wynagrodzenia premiowego poszczególnym pracownikom stałym lub dodatkowo zatrudnionym w zakładzie lekarzom weterynaryjnym.

W wypadku nie zatrudniania przez zakład sanitariusza lub woźnego, przypadające takim pracownikom wynagrodzenie premiowe pozostaje na rzecz zakładu.

15. Wszystkie akcje masowe zarządzone przez Ministerstwo, uważać należy za czynności wykonywane poza godzinami urzędowymi i wypłacać z kredytów skarbowych zatrudnionemu przy ich przeprowadzaniu personelowi należne wynagrodzenie premiowe.

Wszelkie akcje masowe wykonywane przez personel państwowego zakładu leczniczego dla zwierząt muszą być przeprowadzane przez księgi i kwitariusze zakładu. Dla uproszczenia manipulacji zezwala się na wydawanie posiadaczom zwierząt poddawanych masowo jednakowym zabiegom i pochodzącym z tej samej miejscowości jednego wspólnego sumarycznego kwitu, w/g wzoru Nr. 10 ustalonego dla kwitariusza wpłat gotówkowych, potwierdzonego za gromadę, w pozycji — „podpis osoby wpłacającej", podpisem sołtysa lub jego zastępcy i przodownika lub innego świadka. W kwicie takim podać należy ilość zagród i ilość zwierząt poddanych masowym zabiegom, w razie zaś stosowania biopreparatów również serię i Nr. kontroli państwowej użytego do zabiegu biopreparatu.

16. W wojewódzkich państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt, za uprzednią zgodą Ministerstwa, można zaangażować pracownika dla prowadzenia i kontroli księgowości w terenowych państwowych zakładach leczniczych. Pracownik ten opłacany będzie z kredytów skarbowych Dz. II § 24. We wniosku do Ministerstwa o zezwolenie na zaangażowanie takiego pracownika należy każdorazowo zaznaczyć, że Urząd Wojewódzki (Wydział Weterynarii) zobowiązuje się w ramach wygospodarowanych dochodów, pokryć wydatki z tym związane.

17. W zakładach, które wykazują w stosunku rocznym ponad 3000 pacjentów (przeciętnie 250 pacjentów miesięcznie), nie wliczając w to ilości zwierząt poddawanych zabiegom w ramach akcji masowych, **zezwala się** na zaangażowanie dodatkowo jednej siły kancelaryjnej, płatnej na umowie ryczałtowej z kredytów skarbowych Dz. II § 24. Do udzielania zezwoleń na zaangażowanie w/w siły upoważnia się Wydział Weterynarii Urzędów Wojewódzkich.

18. W zakładach posiadających własny samochód osobowy lub ciężarowy, o ile dochodowość zakładu na to pozwala, można dodatkowo zaangażować sanitariusza-szofera, płatnego z kredytu skarbowego Dz. II § 24.

19. Zakupione i przydzielane dla państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt środki lokomocji mogą być używane wyłącznie tylko przez zakład. Środki takie, zgodnie z obowiązującymi w tym względzie przepisami, muszą być zarejestrowane na zakłady lecznicze i zainwentaryzowane w odpowiednich księgach inwentarzowych. W razie użycia własnego środka lokomocji zakładu, należy tytułem kosztów przejazdu pobierać opłatę za km bieżący w/g stawek obowiązujących na danym terenie taryfy urzędowej. Zakład posiadający własny środek lokomocji obowiązany jest prowadzić księgę wyjazdów i odnotowywać w niej każdy wyjazd.

20. Podania o przyjęcie do pracy winni zainteresowani niezwłocznie złożyć do właściwego Urzędu Wojewódzkiego. Kandydaci na kierowników powiatowych lecznic i przychodni dla zwierząt oraz punktów weterynaryjnych składać winni należycie udokumentowane podania o przyjęcie na etat referentów lecznictwa.

Minister:
wz. St. Tkaczow

29

PISMO OKÓLNE

z dnia 22 marca 1949 r.

(Nr W. L. III-1/1)

Protokół przyjęcia przesyłki leków, instrumentów i t. p. wzór.

Celem usprawnienia sprawozdawczości i ujednolicenia nadsyłanych do Departamentu protokółów i potwierdzeń odbioru przydzielonych przez Ministerstwo instrumentów, leków i sprzętu, Ministerstwo przesyła w załączeniu wzór protokółu przyjęcia, w/g którego należy na przyszłość przysyłać do Departamentu potwierdzenia odbioru przydzielonych przez Ministerstwo środków. Równocześnie Ministerstwo zaznacza, że w przyszłości nie będą rozpatrywane ,nadsyłane do zatwierdzenia przez poszczególne Urzędy Wojewódzkie, rozdzielniki terenowe bez uprzedniego nadesłania wymaganego protokółu przyjęcia.

Naczelnik Wydziału:
J. Grochowski

Załącznik do zarządzenia Min. Roln. i Ref. Rol. Nr. W. L. III, 1/1 z dnia 22.III. 1949 r.

PROTOKÓŁ

oględzin, otwarcia i przyjęcia przesyłki instrumentów — sprzętu — leków — materiałów weterynaryjnych, dostarczonej dnia . . . . **przez** . . . . , **za dowodem (Nr i data)** . . . .

Dnia . . . . 19 . . r. wyznaczona przez . . . . Komisja w składzie:

1) Ob . . . . . .(stanowisko służb.) . . . . .
2) „ . . . . „ „ . . . . .
3) „ . . . . „ „ . . . . .

dokonała oględzin, otwarcia i przyjęcia przesyłki instrumentów — sprzętu — leków — materiałów weterynaryjnych, dostarczonej dnia . . . . 19 . . r. przez . . . . na zlecenie — zamówienie . . . . Nr. . . z dnia . . . . 19 . . . r. i stwierdziła następujący stan faktyczny:

I. Przy oględzinach zewnętrznych przesyłki stwierdzono:

a) ilość skrzyń, paczek i t. p. opakowań w/g dowodów: . . . .

b) stan zewnętrzny skrzyń, paczek i t. p. opakowań: . . . .

c) brakuje: . . . . skrzyń, paczek i t. p.

d) nadwyżki: „ „ „

II. Po otwarciu opakowań przesyłki stwierdzono:

L. p.	Nazwa instrumentu sprzętu, leku lub materiału weterynaryjnego	Jednostka miary	Dostarczona ilość		Przydział Min. Roln. i Ref. Rol.					Nie nadaje się do użytku		Uwagi
					wg rozdzielnika			Różnica ilościowa (rubr. 5 i 6)				
			wg dowodów	wg stanu faktycznego	Ilość	Nr	Data	brakuje	nadwyżki	ilość	powód	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13

. . . . , 19 . . r. Podpisy członków Komisji:

(pieczęć urzędowa)

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, Warszawa, Nowogrodzka 50

Wydział Prasy i Informacji. Pokój 213. Tel. 887-84 Cena zł 60

Konto P. K. O. I — 1888. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.

Druk. PWZG Warszawa, Tamka 3. 3000. Zam. 1413. B-73790.